

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 4C/456/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8813207739
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Kozenko
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2014:8813207739.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou samosudcom JUDr. Jánom Kozankom v právnej veci žalobcu: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752 zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava p r o t i žalovanému: L. B., M.. XX.X.XXXX, Q. U. XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: OZ právna pomoc spotrebiteľom, Sofijská 13, Košice, IČO: 42 247 268, zastúpený JUDr. Ladislavom Miklušom, advokátom, Stará Baštová 2, 040 01 Košice, o zaplatenie 1.372,10 eur s prísl. takto

rozhodol:

Súd žalobu žalobcu zamietá.

Žalovanému sa trovy konania n e p r i z n á j ú .

Súd z a v ä z u j e žalobcu uhradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného trovy konania vo výške vo výške 158,82 eur na účet právneho zástupcu JUDr. Ladislava Mikuša, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Žalobca sa žalobou podanou na tunajší súd dňa 25.7.2013 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 1372,10 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania odo dňa 30.12.2010 až do zaplatenia a náhrady trov konania. Svoju žalobu odôvodnil tým, že žalobca uzatvoril dňa 18.1.2006 so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8000020291 (ďalej len „zmluva“), na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 1128,66 eur. Poskytnutý úver sa žalovaný zaviazal splatiť spolu s úrokom v 36 mesačných splátkach vo výške 62,7 eur, v termínoch splatnosti podľa splátkového kalendára, ktorý bol dohodnutý v zmluve. Na základe žiadosti žalovaného sa žalobca so žalovaným dohodli na odklade splátok č. 21, 22, 23 pôžičky a tieto sa žalovaný zaviazal splatiť ako splátky č. 37, 38, 39. Neskôr požiadal žalovaný o ďalší odklad splátok a preto uzavrel žalobca so žalovaným dodatok k zmluve, v ktorom sa dohodli na odklade splatnosti splátok č. 38, 39. Za odklad splatnosti splátok sa žalovaný zaviazal zaplatiť žalobcovi zmluvnú odmenu vo výške 125,40 eur. Uvedené splátky sa žalovaný zaviazal splatiť ako tzv. odložené splátky (vrátane zmluvnej odmeny) č. 64, 65, 66, 67 v zmysle nového splátkového kalendára, ktorý tvorí prílohu zmluvy a je jej neoddeliteľnou súčasťou. V súlade s ustanovením zmluvy poskytol žalobca žalovanému revolving dňa 20.2.2008 vo výške 1.504,88 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť v 24 mesačných splátkach vo výške 62,70 eur v termínoch splatnosti podľa nového splátkového kalendára. Žalovaný sa dostal do omeškania s úhradou splátok úveru už pri splátke č. 1, do uplatnenia práva žalobcu podľa § 565 Občianskeho zákonníka, t.j. do okamžitej splatnosti úveru napokon zaplatil len sumu 2445,3 eur. Vzhľadom k tomu, že žalovaný bol v omeškaní s úhradou splátky č. 45 o viac ako tri mesiace, žalobca si uplatnil právo veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka, t.j. okamžitú splatnosť úveru. Žalovaný mal uhradiť sumu neuhradených splátok vo výške 1.442,10 eur dňa 30.12.2010. Túto sumu uhradil len čiastočne vo výške 70 eur.

Žalovaný uviedol, že so žalobou žalobcu nesúhlasí a žiada ju v celom rozsahu zamietnuť.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou a jej prílohami, a to zmluvou revolvingovom úvere zo dňa 16.1.2006, Zmluvnými dojednaniami Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFIREAL Slovakia spol s r.o., Dodatkami k zmluve o revolvingovej pôžičke zo dňa 17.10.2007 a dňa 27.4.2009, Splátkovým kalendárom ku zmluve o revolvingovej pôžičke zo dňa 18.10.2007 a dňa 7.5.2009, Oznámením o zosplatnení zo dňa 10.1.2010, Oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 18.1.2006, Kartou klienta k číslu zmluvy 8000020291, kópiou doručky so zosplatnením č. 8000020291, písomným podaním žalobcu zo dňa 31.10.2013, zo dňa 18.12.2013, oznámením o vstupe vedľajšieho účastníka na strane žalovaného do konania zo dňa 14.5.2014, písomným vyjadrením vedľajšieho účastníka na strane žalovaného zo dňa 27.5.2014, výpoveďou žalovaného a zistil nasledovný skutkový stav:

Medzi žalobcom a žalovaným ako dlžníkom došlo 16.1.2006 k uzavretiu zmluvy o revolvingovom úvere č. 8000020291. Podľa zmluvy bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 34.002 Sk (1.128,66 eur), ktorý sa zaviazal splácať v splátkach po 1889,- Sk (62,70 eur) a to v 36 mesačných splátkach. Celková výška úveru predstavovala 68.004 Sk (2.257,32 eur),

Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú zmluvné dojednania (na zadnej strane žiadosti/zmluvy). Zmluvné strany prehlásili, že si žiadosť/zmluvu vrátane zmluvných dojednaní prečítali, že bola uzatvorená zo slobodnej vôle, jej obsahu riadne porozumeli a na dôkaz tejto skutočnosti pripojujú nižšie svoje podpisy (bod 10. zmluvy).

Kópia zmluvných dojednaní, ktorá je prílohou žaloby, je vyhotovená takmer nečitateľným drobným písmom.

Podľa bodu 1.1 Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFIREAL Slovakia spol s r.o. (ďalej len „Zmluvné dojednania“) tieto vymedzujú vzťahy medzi spoločnosťou PROFIREAL Slovakia spol s r.o. ako Veriteľom na strane jednej a Dlžníkom, Spoludlžníkom 1 a Spoludlžníkom 2 na strane druhej, ktoré vznikli v súvislosti s uzatvorením tejto Zmluvy o revolvingovom úvere (ďalej len „Zmluva o RÚ“).

Zmluva o RÚ sa uzatvára na predtlačenom formulári Veriteľa. Vyplnená Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru podpísaná Dlžníkom, Spoludlžníkom 1 a Spoludlžníkom 2 je návrhom na uzatvorenie Zmluvy o RÚ. Zmluva o RÚ je uzatvorená a nadobúda platnosť a účinnosť dňom podpisu Dlžníka, Spoludlžníka 1, Spoludlžníka 2 a Veriteľa. (bod 2.1 Zmluvných dojednaní).

Podľa bodu 2.2 Zmluvných dojednaní Veriteľ je povinný odoslať Dlžníkovi Oznámenie Veriteľa o schválení úveru Dlžníkovi.

V zmysle bodu 3.1 Zmluvných dojednaní maximálna výška úveru bude Dlžníkovi oznámená v oznámení podľa čl. 2., ods. 2.2. tejto Zmluvy o RÚ. Maximálna výška úveru je splatná v pravidelných splátkach, vo výške a časovom rozvrhnutí podľa platného splátkového kalendára.

Podľa bodu 5.2 Zmluvných dojednaní za poskytnutie úveru sa dlžník zaväzuje zaplatiť veriteľovi zmluvnú odmenu.

Ako vyplýva z bodu 8.2 Zmluvných dojednaní Dlžník sa zaväzuje poskytnutý úver podľa tejto Zmluvy o RÚ v dohodnutých termínoch splatnosti uhradiť na bankový účet Veriteľa. Splátka úveru s úrokom alebo iný peňažný záväzok Dlžníka, Spoludlžníka 1, Spoludlžníka 2 sa pre účely tejto Zmluvy o RÚ považuje za riadne splatený dňom pripísania príslušnej čiastky v plnej výške so správnym variabilným symbolom na bankový účet Veriteľa.

Z predloženej karty klienta súd zistil, že žalovanému bol poskytnutý úver v sume 1.151,37 eur a uhradil celkom 2.515,30 eur.

Listom zo dňa 10.1.2010 označeným ako oznámenie o zosplatnení žalobca žalovanému oznámil, že suma omeškaných splátok je spolu 188,10 eur. Aktuálne omeškanie na najstaršej splátke je 74 dní. V prípade, že sa dostane do omeškania s úhradou s ktoroukoľvek z uvedených splátok o viac ako 3 mesiace a uplynie lehota 15 dní od doručenia tohto oznámenia, stanú sa splatnými všetky záväzky zo zmluvy, ktoré sa majú stať splatnými až v budúcnosti.

Žalovaný vo výpovedi uviedol, že žiada žalobu zamietnuť. Na žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, ktorá sa nachádza sa nachádza jeho podpis, nemal namysli, že nechce platiť, ale vzhľadom k tej situácii, že má na krku piatich exekútorov, ozaj si nemôže dovoliť uhradiť túto pohľadávku naraz, mohol by maximálne splácať v nejakých splátkach.

Žalobca v písomnom podaní uviedol, že na základe zmluvy o revolvingovom úvere číslo 8000020291 žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 1128,66 eur. Žalovaný sa zaviazal uhradiť poskytnutý úver v 36 mesačných splátkach vo výške 62,70 eur. Na základe žiadosti žalovaného sa žalobca so žalovaným dohodli na odklade splátok č. 21,22, 23 pôžičky a tieto sa žalovaný zaviazal splatiť ako splátky č. 37, 38, 39. Neskôr požiadal žalovaný o ďalší odklad splátok a preto uzavrel žalobca so žalovaným dodatok k zmluve, v ktorom sa dohodli na odklade splatnosti splátok č. 38, 39. Za odklad splatnosti splátok sa žalovaný zaviazal zaplatiť žalobcovi zmluvnú odmenu vo výške 125,40 eur. Uvedené splátky sa žalovaný zaviazal splatiť ako tzv. odložené splátky. V súlade s ustanovením zmluvy poskytol žalobca žalovanému revolving dňa 20.2.2008 vo výške 1 504,88 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť v 24 mesačných splátkach vo výške 62,70 eur v termínoch splatnosti podľa nového splátkového kalendára. Zmluvná odmena za poskytnutie úveru bola 1128,66 eur. Žalovaný sa dostal do omeškania s úhradou splátok úveru už pri splátke č. 1, do uplatnenia práva žalobcu podľa § 565 Občianskeho zákonníka, t.j. do okamžitej splatnosti úveru napokon zaplatil len sumu 2445,3 eur. Vzhľadom k tomu, že žalovaný bol v omeškaní s úhradou splátky č. 45 o viac ako tri mesiace, žalobca si uplatnil právo veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka, t.j. okamžitú splatnosť úveru. Žalovaný mal uhradiť sumu neuhradených splátok vo výške 1442,1 eur dňa 30.12.2010. Túto sumu uhradil len čiastočne vo výške 70 eur. Žalovaná suma zahŕňa neuhradenú časť sumy zosplatneného úveru. Ide o súčet všetkých splátok, ktoré sa stali splatnými. Zosplatená suma bola vo výške 1442,10 eur a to dňa 30.12.2010. Túto sumu uhradil len čiastočne len vo výške 70 eur.

Vedľajší účastník na strane žalovaného vo svojom písomnom vyjadrení uviedol, že žalobca si od žalovaného uplatňuje nárok na zaplatenie peňažnej sumy 1372,10 eur z titulu spotrebiteľského úveru poskytnutého na základe zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 18.1.2006, ktorou bola žalovanému podľa karty klienta vyplatená peňažná suma 383,89 eur, ktorú sa žalovaný zaviazal splácať v 36 mesačných splátkach po 62,70 eur, čo činí úroky s ročnou úrokovou sadzbu 195,99%. Žalobca neskôr poskytol žalovanému aj revolvingový úver, ktorý bol žalovanému vyplatený v čiastke 767,48 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 24 mesačných splátkach po 62,70 eur, čo činí úroky s ročnou úrokovou sadzbu 98%. Vyššie uvedené úroky 195,99% ročne dohodnuté v úverovej zmluve resp. pri revolvingu 98%, sú neprimerane vysoké. V rozhodnom období 1/2006 bola podľa štatistiky Národnej banky Slovenska priemerná výška úrokov spotrebiteľských úverov poskytnutých bankami pre daný typ úveru (I-5rokov) len 15,39% ročne. Teda uvedené úroky v rozhodnom období poskytované žalobcom, prevyšujú o viac ako 1273% úroky poskytované bankami spotrebiteľom. spotrebiteľom. Takéto neprimerane vysoké úroky boli dojednané v rozpore dobrými mravmi s poukazom na uvedené, je s poukazom na ust. §39 OZ (Občianskeho zákonníka) zmluva o úvere v časti odplaty neplatným právnym úkonom. Aj keď podľa slovenskej právnej úpravy nie je civilnoprávna úžera explicitne upravená, odporuje dobrým mravom a ustanoveniu § 39 OZ. Absolútne neplatným právnym úkonom je aj úver, poskytnutý pri zneužití tiesne alebo aj ľahkovážností za neprimerané protiplnenie (úroky, poplatky). V konečnom dôsledku ide o skutkovú podstatu trestného činu úžery, len na trestnoprávny postih chýba úmysel. Ľahkomyselnosť síce nie je v § 235 Trestného zákona súčasťou skutkovej podstaty, ale na účely tzv. civilnoprávnej úžery okruh kvalifikačných kritérií nie je taxatívny (porov. rozhodnutie rak. Najvyšší súdny dvor OGH 30b 816/53). K otázke tzv. civilnoprávnej úžery aj z tohto dôvodu neplatnosti zmluvy úverovej povahy teda k skutkovej podstaty trestného činu úžery pri nepreukázaní úmyslu poukázal na rozsudok NS ČR 21Cdo 1484/2004. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 5Cdo 26/2011 ide o neplatnosť úrokov v celom rozsahu a nie je možné ich modifikovať. Judikatúra súdneho dvora podporuje toto opatrenie v rozsudku zo 14. júna 2012 vo veci C-618/10 Banco Espanol de Crédito SA proti Joaquín Calderón Camino: Článok 6 ods. 1 smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že mu odporuje právna úprava členského štátu, akou je článok 83 legislatívneho dekrétu 1/2007 o prepracovaní všeobecného

zákona o ochrane spotrebiteľov a užívateľov a ďalších doplňujúcich zákonov zo 16. novembra 2007, ktorá vnútroštátnemu súdu umožňuje v prípade, že rozhodne o neplatnosti nekalej podmienky, ktorá je súčasťou zmluvy uzatvorenej medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, doplniť uvedenú zmluvu tým, že zmení obsah tejto podmienky. Pre tzv. civilnoprávnu úžeru je právny úkon absolútne neplatný v celom rozsahu pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 O Z). Porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co/151/2013 z 25.9.2013. Súd neposkytol ochranu neprímeraným úrokom a takému úverovaniu, pri ktorom sa sociálne slabšiemu spotrebiteľovi poskytne úver za cenu o 100% vyššiu oproti bankám aj napriek nedostatočnej schopnosti spotrebiteľa zvládnuť splátky a tak dosiahnuť ďalší profit na sankciách, paušalizovaných poplatkoch a nákladoch na vymáhanie. Spotrebiteľ sa tak pre omeškanie so splátkami môže dostať do nezvládnuteľného kruhu úverov. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobca poskytol peňažné prostriedky žalovanému na základe neplatnej spotrebiteľskej zmluvy, preto má nárok len na vrátenie požičanej istiny (bez úrokov a poplatkov). Žalovaný však podľa karty klienta vrátil žalobcovi už sumu 2515,30 eur oproti požičanej sume 1151,37 eur. S poukazom na uvedené keďže žalovaný je povinný vrátiť len to čo si požičal, je treba žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Okrem už vyššie uvedených neprímeraných úrokov poukázal na skutočnosť, že RPMN v úverovej zmluve je vypočítaná v neprospech spotrebiteľa v nižšej výške, skutočná RPMN je vo výške 499,37%. Žalovaný bol zo strany žalobcu zavádzaný o cene nákladov za poskytnutie úveru, keďže ten mu uviedol nepravdivý údaj o RPMN (čím porušil svoju povinnosť v ust. 5 zák.č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Uvádzenie nepravdivých, nepresných či neúplných údajov o nákupných podmienkach neumožňuje spotrebiteľom riadne a objektívne sa zoznámiť so všetkými náležitosťami prípadného zmluvného vzťahu, zväziť výhody a nevýhody tak, aby spotrebiteľ bol schopný posúdiť, či navrhovaná zmluva o spotrebiteľskom úvere zodpovedá jeho potrebám a jeho finančnej situácii a následne sa kvalifikovane rozhodnúť, čím je takéto konanie objektívne spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu, ak sa spotrebiteľ rozhodol v dôsledku nesprávnej RPMN pre finančne náročnejší úver. Spotrebiteľ taktiež na základe neuvedených, resp. nesprávne uvedených informácií, nemal zabezpečený dostatok informácií pre porovnanie ponúk od rôznych veriteľov na rovnaký druh spotrebiteľského úveru, čím nie je v plnej miere zachované jeho právo na informácie a na ochranu ekonomických záujmov, vyjadrené ako účel zákona v § 2a zákona o ochrane spotrebiteľa. Vyššie uvedené potvrdzuje aj judikatúra Súdneho dvora Európskej únie. Zo zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch« vyplýva, že zákonodarca nevidí rozdiel medzi tým, ak spotrebiteľská zmluva neobsahuje 1 RPMN a tým, ak síce spotrebiteľská zmluva obsahuje RPMN, ale v neprospech spotrebiteľa. Obidva tieto nedostatky spotrebiteľských zmlúv sa prejavujú v rovnakých následkoch a to takých, že takéto spotrebiteľská zmluva sa považuje za bezúčinnú a bez poplatkov v zmysle ust §11 zák.č. 129/2010 Z.z. Je to tak kvôli tomu, že nesprávne uvedenie RPMN v spotrebiteľskej zmluve v neprospech spotrebiteľa má rovnaký dôsledok ako neuvedenie RPMN, teda spotrebiteľ nie je oboznámený pri uzatváraní zmluvy so všetkými nákladmi úveru, nie je schopný porovnať ponuky jednotlivých úverov a posúdiť rozsah svojho záväzku. Z teleologického výkladu potom vyplýva, že aj zmluvy o spotrebiteľských úveroch, ktoré boli uzatvorené za účinnosti zákona č. 258/2001 Z.z., ktoré síce obsahujú RPMN, ale v nesprávnej výške v neprospech spotrebiteľa sa považujú za uzatvorené bez poplatkov a bez úrokov. Bolo by totiž popretím zmyslu použitia RPMN v spotrebiteľských úveroch, ak by sa povinnosť dodávateľa poskytnúť pri uzatvorení zmluvy spotrebiteľovi celkovú výšku nákladov úveru považovala za formálne splnenú, už len tým ak by dodávateľ v rozpore so skutočnosťou uviedol, že výška RPMN je 15%, hoci skutočne by bola až 150%. Okrem toho vyššie uvedené konanie žalobcu, nie je možné hodnotiť inak, ako hrubo nečestné, odporujúce pravidlám dobrých mravov a obchádzajúce zákon o ochrane spotrebiteľa, vo svojom dôsledku popierajúce právo spotrebiteľa na pravdivé informácie v tak závažnej otázke ako je cena úveru. Okrem toho vyššie uvedené konanie žalobcu, nie je možné hodnotiť inak, ako hrubo nečestné, odporujúce pravidlám dobrých mravov a obchádzajúce zákon o ochrane spotrebiteľa, vo svojom dôsledku popierajúce právo spotrebiteľa na pravdivé informácie v tak závažnej otázke ako je cena úveru. Dodávateľ nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Na účely zákona (č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa jediná legálna definícia dobrých mravov v spotrebiteľských vzťahoch) sa pod konaním v rozpore s dobrými mravmi rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

V § 497 Obchodného zákonníka sa uvádza, že zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

V zmysle § 2 písm. a) zákona NR SR č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

Ako vyplýva z § 3 ods. 1, ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä

- a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť,
- b) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje,
- c) cenu tovaru alebo poskytnutej služby,
- d) identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom,
- e) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- f) meno a adresu spotrebiteľa,
- g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov,
- h) podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov,
- i) výpočet nákladov uvedených v §2 písm. c), ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad.

Ako vyplýva z § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva ďalej obsahuje

- a) oprávnenia spotrebiteľa na zníženie nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa §6,
- b) sankcie za porušenie zmluvy,
- c) podmienky, za ktorých možno použiť zmenu alebo šek,
- d) spôsob zániku záväzku zo zmluvy.

V zmysle § 4 ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch pri nesplnení podmienok podľa odsekov 2 a 3 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

- a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo
- b) dodaný tovar alebo poskytnutá služba.

Ako vyplýva z § 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

Súd na základe takto zisteného skutkového stavu vyhodnotil zmluvný vzťah medzi účastníkmi ako spotrebiteľskú zmluvu, ktorá bola uzavretá 16.1.2006, teda za účinnosti Občianskeho zákonníka v takom znení, že v ustanovení § 52 ods. 1 definoval spotrebiteľskú zmluvu ako kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo alebo inú odplätnú zmluvu upravenú v ôsmej časti tohto zákona a zmluvu podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

Na uvedený právny vzťah je totiž potrebné aplikovať zákon č. 634/1992 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinný v čase uzavretia úverovej zmluvy a vychádzať pritom z ustanovenia § 23a ods. 1, ods. 2, podľa ktorého spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

Na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa § 52 až 60 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Pri závere o tom, že spornú zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, je potrebné na ňu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka").

V zmysle § 53 ods. 4 citovaného zákona neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Z § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom (§ 39 Občianskeho zákonníka).

Z § 100 Občianskeho zákonníka je zrejmé, že právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Zmena v osobe veriteľa alebo dlžníka nemá vplyv na plynutie premlčacej doby (podľa § 111 Občianskeho zákonníka).

Nepochybne zmluva uzavretá medzi účastníkmi je teda spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách

V zmysle článku 3 smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách Zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa. Podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Skutočnosť, že určité aspekty podmienky alebo jedna konkrétna podmienka boli individuálne dohodnuté, nevylučuje uplatňovanie tohto článku na zvyšok zmluvy, ak celkové hodnotenie zmluvy naznačuje, že aj napriek tomu ide o predbežne formulovanú štandardnú zmluvu. Keď predajca alebo dodávateľ vznesie námietku, že štandardná podmienka bola individuálne dohodnutá, musí o tom podať dôkaz.

Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou.

Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemezí.

Súd v danej súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len „smernica“).

Dôležitým rozhodnutím je rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci Océano Grupo Editorial SA a Rocío Murciano Quintero (C-240/98) a medzi Salvat Editores SA a José M. Sánchez Alcón Prades a spol., spojené prípady C-240/98 a C-244/98, z ktorého je zrejmá aj obligatornosť zásahu súdu proti nekalej podmienke: „Cieľ Článku 6 Smernice, ktorý od členských štátov vyžaduje stanoviť, že nečestné podmienky nie sú pre spotrebiteľa zaväzujúce, by sa nedosiahol, keby bol spotrebiteľ sám povinný vystúpiť proti nečestnej povahe takých podmienok. V sporoch, kde zahrnuté sumy sú často obmedzené, môžu byť právnické poplatky vyššie než vložená čiastka, čo môže spotrebiteľa odradiť, aby napadol použitie nečestnej podmienky. V počte členských štátov procedurálne predpisy umožňujú jednotlivcom brániť sa v takých konaniach a je reálne riziko, že spotrebiteľ kvôli neznalosti práva nespochybní podmienku prednesenú proti nemu. Z toho vyplýva, že účinná ochrana spotrebiteľa sa môže dosiahnuť, len ak národný súd prehlási, že má právomoc zhodnotiť podmienky tohto druhu na svoj vlastný návrh“.

Vykonaným dokazovaním súd zistil, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá zmluva o úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru žalovanému, ktorý sa ho zaviazal vrátiť za stanovených podmienok. Žalobca uvádza, že žalovanému poskytol úver v sume 1128,66 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal uhradiť v 36 mesačných splátkach v sume 62,70 eur. Následne dňa 20.2.2008 na základe tej istej zmluvy poskytol žalobca žalovanému úver vo výške 1.504,88 eur, ktorý mal žalovaný uhradiť v 24 mesačných splátkach po 62,70 eur, čo je zrejmé jednak z karty klienta a tiež zo splátkových kalendárov zo dňa 18.10.2007 a dňa 27.4.2009.

Keďže žalovaný svoju povinnosť splácať úver neplnil, žalobca listom zo dňa 10.1.2010 zosplatnil celý úver a vyzval ho na zaplatenie predmetnej sumy. Uvedený list bol žalovanému doručený podľa predloženej kópie doručky dňa 14.1.2010.

V zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinného od 1.5.2014 orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Vzhľadom na uvedené je súd povinný z úradnej moci prihliadať na oslabenie nároku žalobcu voči spotrebiteľovi z dôvodu jeho premlčania. Ide o procesné ustanovenie, ktoré je súd povinný aplikovať v čase rozhodovania o predmetnom nároku.

Skutočnosť, že došlo dňa 30.1.2010 k zosplatneniu celej pohľadávky žalobcu je zrejmá zo žalobcom predložených listín, hoci žalobca v žalobe (zrejme mylne) uvádza, že žalovaný mal uhradiť celú sumu dovtedy neuhradených splátok do 30.12.2010. Všetky záväzky zo zmluvy sa totiž podľa listu žalobcu

zo dňa 10.1.2010 mali stať splatnými po uplynutí lehoty 15 dní od doručenia predmetného listu (zosplatnenia). List bol žalovanému doručený 14.1.2010 a 15-dňová lehota uplynula dňa 29.1.2010 a teda dňa 30.1.2010 došlo k zosplatneniu celého úveru. Trojročná premlčacia doba podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, ktorý je potrebné na daný právny vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy aplikovať, tak začala plynúť najneskôr dňa 31.1.2010 a uplynula dňa 31.1.2013. Žaloba bola žalobcom podaná na súde až dňa 25.7.2013. Nárok žalobcu voči žalovanému je tak podľa názoru súdu premlčaný, keďže žaloba bola na súde podaná až po uplynutí trojročnej premlčacej doby.

Pokiaľ ide o aplikáciu všeobecnej trojročnej premlčacej doby podľa Občianskeho zákonníka a nie štvorročnej podľa Obchodného zákonníka na daný vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy, súd považuje za potrebné poukázať na to, že prednosť majú osobitné ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva vrátane ustanovení § 52 až §54 Občianskeho zákonníka. Dualistický systém záväzkového práva (dve kúpne zmluvy, dvojaká úprava premlčania, dvojaká úprava odstúpenia od zmluvy a pod.) v našom právnom poriadku síce dlhodobo funguje, avšak niet rozumného dôvodu na skonštatovanie, že na premlčanie v spotrebiteľsko-právnej, a teda typickej občianskoprávnej veci má dopadať právna úprava regulujúca vzťahy v zásade medzi podnikateľmi, ak Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva takúto úpravu má a je pre nepodnikateľov výhodnejšia.

Keďže trojročná premlčacia doba podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, ktorý je potrebné na daný právny vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy aplikovať uplynula najneskôr dňa 21.7.2013 a žalovaný tak dôvodne vzniesol námietku premlčania, súdu neostávalo iné, ako žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť.

Popretím úveru ako absolútneho obchodu sa nemôže rozumieť stav, ak súd aplikuje ustanovenie § 54 ods. 1 OZ, ktoré má svoj obsah a ktorým zákonodarca sledoval dôležitý cieľ v spotrebiteľských zmluvách bez ohľadu na typ zmluvy, teda aj v prípade absolútnych obchodov (absolútne obchody sú vzťahy regulované Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy). Zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva, že by z pôsobnosti ustanovenia § 54 ods. 1 OZ boli vylúčené niektoré typy spotrebiteľských zmlúv. Teda ustanovenie § 54 ods. 1 OZ reguluje aj absolútne obchody.

Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie (§ 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Ustanovenie § 54 ods. 1 OZ je ustanovením *lex specialis* s dopadom na všetky spotrebiteľské zmluvy, a teda aj na odložené platby v spotrebiteľských vzťahoch vrátane úverov.

Ustanovenie § 54 ods. 1 OZ preto treba vykladať tak, že v prípade dualistickej právnej úpravy inštitútov súkromného práva sa na spotrebiteľské právne vzťahy nepoužije obchodné právo (Obchodný zákonník), ak aplikáciou konkrétnej zmluvnej podmienky by sa postavenie spotrebiteľa oproti občianskoprávne úprave zhoršilo. Ustanovenie § 54 ods. 1 je dôsledkom transpozície čl. 8 smernice. Smernica síce neharmonizuje dualistické právne úpravy inštitútov súkromného práva, no na druhej strane nebráni ani regulácii, akú predstavuje ustanovenie § 54 ods. 1 OZ a ktoré bráni akémukoľvek zhoršeniu postavenia spotrebiteľa oproti Občianskemu zákonníku, § 54 ods. 1 OZ.

Súd je toho názoru, že ust. bod 19.9 Zmluvných dojednaní v rozpore s § 54 ods. 1 OZ zhoršuje postavenie žalovaného ako spotrebiteľa, keďže výlučnou aplikáciou Obchodného zákonníka sa prakticky vylučuje použitie ust. Občianskeho zákonníka o premlčaní. Paušálne uprednostnenie Obchodného zákonníka by malo na spotrebiteľov nepriaznivé následky hraničiace až s neprístupnosťou k občianskym právam, ktoré priznáva Občiansky zákonník na rozdiel od Obchodného zákonníka.

V danej súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR: „Pokiaľ je však zmluvná podmienka až v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorý vzťah teória u prax navyše označujú za fakticky nerovný, nevyvážený, nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že takáto zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom.“ (Uznesenie Ústavného súdu SR z 24.2.2011, IV.ÚS 55/201-19).

Uvedené ustanovenie zmluvy tak súd považuje za rozporné z dobrými mravmi, a preto neplatné.

Podľa rozhodnutia Krajského súdu Prešov sp.zn. 6Co/105/2013 zo dňa 10.12.2013 „...súd so zreteľom na uvedené nevidí dôvod na vylúčenie aplikácie priaznivejšieho ustanovenie o premlčacej dobe trojročnej podľa Občianskeho zákonníka oproti premlčacej dobe štvorročnej typickej podľa Obchodného zákonníka, a to s poukazom na ust. § 54 ods. 1 OZ. Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva úpravu premlčania má a je pre nepodnikateľov výhodnejšia (porov. tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25.1.2011 sp. zn. 5 M Cdo 20/2009).“

Podľa § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z. takáto zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať okrem iného sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, vrátane ročnej percentuálnej miery nákladov. Žalobca však v danom prípade nepreukázal, že žalovaného ako spotrebiteľa o týchto náležitostiach informoval, pretože predmetná zmluva neobsahuje žiadne údaje o výške uplatneného úroku zo spotrebiteľského úveru, vrátane poplatkov uvedených v žalobnom návrhu. Podľa § 4 ods. 5 cit. zák. od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedené. Pretože predmetná úverová zmluva neobsahuje podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 cit. zák., a to najmä údaje o výške úroku, iných poplatkov, uvedený spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ ide o výšku úrokovej sadzby, táto nie je uvedená ani v zmluvných dojednaniach ani v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi.

V danom prípade zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi účastníkmi konania neobsahuje údaj o úrokoch, ale len údaj o výške mesačnej splátky v sume 1.889 Sk. Ani všeobecné obchodné podmienky žalobcu, na ktoré zmluva o poskytnutí pôžičky poukazuje ako na svoju neoddeliteľnú súčasť, neobsahujú žiadnu úrokovú sadzbu. Ustanovenie § 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy je v súlade s čl. 8 smernice, ktorá umožňuje členským štátom prijať právnu úpravu nad rámec smernice a takéto ustanovenie pôsobí dostatočne sankčné a odradzujúco. Úroky popri údají o celkových nákladoch (RPMN) majú svoje opodstatnenie, pretože úroky vyjadrujú cenu hlavného predmetu plnenia.

Účelom právnej úpravy (§ 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch) je bez akýchkoľvek pochybností aj poskytnutie ochrany spotrebiteľovi. Ten má totiž právo byť informovaný o výške úrokov z úveru a poplatkoch. Žalobca ako dodávateľ má preto zákonnú povinnosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť údaj o výške úrokov a poplatkov. A to priamo v zmluve so sankciou straty práva na úroky a poplatky v zmluve neuvedené (§ 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch). Informácia spotrebiteľa o úrokoch a poplatkoch má podstatný význam z dôvodu, že prispieva k transparentnosti trhu a umožňuje spotrebiteľovi poznať rozsah svojho záväzku. Žalovaný však túto možnosť nemal, keďže výška úroku z úveru nie je uvedená v zmluve o úvere (porov. tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 245/2010).

Podľa § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka písomný právny úkon je platný, ak je podpísaný konajúcou osobou; ak právny úkon robia viaceré osoby, nemusia byť ich podpisy na tej istej listine, ibaže právny predpis ustanovuje inak. Podpis sa môže nahradiť mechanickými prostriedkami v prípadoch, keď je to obvyklé.

Zmluvné dojednania zmluvy o revolvingovom úvere žalovaný nepodpísal, preto pre nedodržanie zákonom vyžadovanej písomnej formy nejde o platný právny úkon.

Odhliadnuc od nedostatku písomnej formy súdy už v minulosti judikovali, že všeobecné obchodné podmienky, ak sa majú stať súčasťou zmluvy, môže sa to udiť prostredníctvom transparentnej inkorporačnej doložky. Netransparentnú inkorporačnú doložku zároveň judikoval ako neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve. O netransparentnú inkorporačnú doložku (v danom prípade bod 12. zmluvy) ide aj vtedy, ak ju dodávateľ uvedie menším písmom ako zmluvné podmienky predstavujúce podstatné zložky zmluvy.

Spotrebiteľ sa môže domnievať (postačí hrozba takéhoto rizika), že menšie písmo obsahuje text, ktorému nemusí pripisovať až tak dôležitý význam. V spojení s úplne miniatúrnym písmom, pri čítaní ktorého sa stráca orientácia a vyžadujú sa pomôcky (lupa, pravítko a pod.), práve menšie písmo môže spotrebiteľa odradiť od sústredenia sa pri uzatváraní zmluvy. Ide o nevhodné predkladanie

zmluvných podmienok a uvedenie menšieho písma hodnotí súd ako nepochopiteľný a ako nie dobrý úmysel, ktorému za žiadnych okolností nemieni poskytnúť ochranu. K drobnému písmu porov. nález I. ÚS 342/09 (ČR). V bežnom živote sa zväčšenému textu pripisuje záujem autora pripísať mu väčší význam. Opačne text s menším písmom môže indikovať menej podstatný obsah zmluvy. V spojení s rozsiahlymi podmienkami písané takmer nečitateľným drobným písmom tak existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že priemerný spotrebiteľ podcení takúto časť textu.

Neprijateľná inkorporačná doložka (bod 10. zmluvy) v danom prípade nemohla privodiť viazanosť zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere.

Vyhlásenie neplatnej inkorporačnej doložky má rovnaký dopad aj vo vzťahu k všetkým sankciám (bod 14. zmluvných dojednaní). Ustanovenia v zmluvných dojednaniach obsiahnuté, sa v prípade neprijateľnej inkorporačnej doložky nestávajú súčasťou zmluvy.

Ako už bolo uvedené vyššie, žalobcovi preto vzniklo iba právo na zaplatenie nevrátených finančných prostriedkov poskytnutých jednorazovo žalovanému. Žalovanému bolo poskytnutých spolu 1151,37 eur pričom spolu zaplatil žalobcovi 2.515,30 eur. Vzhľadom na uvedené by súd žalobu zamietol aj v prípade, že by nešlo o premlčaný dlh.

V danej súvislosti je možné prisvedčiť aj vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného, ktorý vo svojom písomnom podaní uviedol, že úroky vo výške 195,99% ročne dohodnuté v úverovej zmluve resp. pri revolvingu 98%, sú neprimerane vysoké (v porovnaní s úrokmi v bankách v januári 2006, kedy priemerná výška úrokov spotrebiteľských úverov poskytnutých bankami pre daný typ úveru (1-5rokov) predstavovala 15,39% ročne). Ide o neprimerane vysoké úroky, ktoré boli dojednané v rozpore dobrými mravmi, preto je s poukazom na ust. §39 OZ (Občianskeho zákonníka) zmluva o úvere v časti odpłaty neplatným právnym úkonom. Treba tiež poznamenať, že k výške úrokových sadzieb dospel vedľajší účastník iba výpočtom, nakoľko samotná zmluva žiadne úrokové sadzby neobsahovala, čo už bolo uvedené súdom vyššie.

Je preto možné sa stotožniť s názorom vedľajšieho účastníka, že pre tzv. civilnoprávnu úžeru je právny úkon absolútne neplatný v celom rozsahu pre rozpor s dobrými mravmi (pozri tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co/151/2013 z 25.9.2013). Súd by ani v danom prípade neposkytol ochranu neprimeraným úrokom a takému úverovaniu, pri ktorom sa sociálne slabšiemu spotrebiteľovi poskytne úver za cenu o 100% vyššiu oproti bankám. Žalobcovi by aj v takom prípade vznikol iba nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, k úhrade ktorého už zo strany žalovaného došlo.

Súd sa tiež stotožňuje s tvrdeniami vedľajšieho účastníka ohľadne nesprávne uvedenej RPMN v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere. V danej súvislosti súd odkazuje na podanie vedľajšieho účastníka, obsah ktorého podania resp. jeho podstatnú časť súd uviedol vyššie.

Podľa § 137 zák. č. 99/1963 Zb. (Občiansky súdny poriadok v platnom znení, ďalej len „O.s.p.“), trovy konania sú najmä hotové výdavky účastníkov a ich zástupcov, včítane súdneho poplatku, ušlý zárobok účastníkov a ich zákonných zástupcov, trovy dôkazov, odmena notára za vykonávané úkony súdneho komisára a jeho hotové výdavky, náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, odmena správcu dedičstva a jeho hotové výdavky, tlmočné a odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát.

Súd o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Žalovaný, ktorý bol vo veci plne úspešný, zriekol sa práva na náhradu trov. Na základe uvedeného mu súd ani náhradu trov nepriznal.

Čo sa týka vzťahu žalobca a vedľajší účastník na strane žalovaného, tak v zmysle § 137 Občianskeho súdneho poriadku trovami konania je aj náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu.

Súd priznal vedľajšiemu účastníkovi ako účastníkovi, ktorý sa konania zúčastnil na strane žalovaného, ktorý bol v plnom rozsahu úspešný, náhradu trov konania v plnom rozsahu.

Tarifnú hodnotu konania predstavuje suma 1.372,10 eur, z ktorej sumy odmena za jeden úkon právnej služby predstavuje podľa §10 ods.1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhlášky“) sumu 71,37 eur.

Podľa názoru súdu má právny zástupca vedľajšieho účastníka nárok na trovy právneho zastúpenia z tarifnej hodnoty 1.372,10 eur, ktoré sú vyčíslené takto:

- odmena v sume 142,74 eur za 2 úkony právnej služby podľa § 10 ods.1, § 13a ods. 1 písm. a), c) vyhlášky. Paušálna náhrada podľa § 16 ods. 3 cit. vyhl. bola v roku 2014 v sume 8,04 eur.

- príprava a prevzatie zastúpenia 71,37 eur + RP 8,04 eur
- písomné podanie zo dňa 11.3.2013..... 71,37 eur + RP 8,04 eur

Spolu vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného priznal súd náhradu trov konania vo výške 158,82 eur.

Ak je cieľom združení na ochranu spotrebiteľa presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov a právom spotrebiteľa chrániť a presadzovať svoje oprávnené záujmy aj prostredníctvom združení na ochranu spotrebiteľov, musí sa súd, ak sa združenie na ochranu spotrebiteľa zúčastní konania ako zástupca účastníka alebo vedľajší účastník na strane spotrebiteľa zaoberať tým, či takéto trovy konania boli účelne vynaložené na ochranu oprávnených záujmov spotrebiteľa (Uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 25. 04. 2012, sp. zn. 17Co/91/2012).

Občiansky súdny poriadok vo svojich ustanoveniach nevylučuje, aby účastník odborne spôsobilý hájiť svoje záujmy v konaní pred súdom, sa nemohol dať zastúpiť zástupcom a aby len z tohto dôvodu mu nemala byť priznaná náhrada trov vzniknutých v súvislosti s právnym zastupovaním. Náklady s tým spojené sú vždy potrebné. Vyššie uvedené sa v plnej miere vzťahuje tiež na možnosť vedľajšieho účastníka dať sa zastupovať v konaní advokátom (uznesenie Krajského súdu Prešov zo dňa 28. marca 2012, sp. zn. 7Co/34/2012).

V právnej veci týkajúcej sa spotrebiteľského sporu má oprávnenie vystupovať ako vedľajší účastník aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľov, pričom nemusí preukazovať „právny záujem na jeho výsledku“, pretože možnosť aby vystupoval ako vedľajší účastník na strane spotrebiteľa mu dáva priamo špeciálna zákonná úprava uvedená v ustanovení § 93 ods. 2 O. s. p. Keďže ustanovenie § 93 ods. 4 O. s. p. výslovne upravuje, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, z toho možno vyvodiť len jeden záver a to, že vedľajší účastník má (rovnako ako akýkoľvek hlavný účastník) jednak právo na právnu pomoc pred súdmi, čo je základné ústavné právo (článok 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky), ktoré sa v rámci civilného súdneho konanie realizuje možnosťou zabezpečiť si kvalifikované právne zastúpenie splnomocneným právnym zástupcom - advokátom, a samozrejme má i právo na náhradu trov konania, kam podľa ustanovenia § 137 ods. 1 O. s. p. bez akýchkoľvek pochybností patrí i náhrada trov právneho zastúpenia. Samozrejme, vedľajšiemu účastníkovi môže byť priznaná náhrada trov konania (teda i náhrada trov právneho zastúpenia) len v prípade, ak právo na náhradu trov konania vznikne tomu účastníkovi, na strane ktorého v konaní vystupoval (uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 25. apríla 2012, sp. zn. 17Co/87/2012).

Právnemu zástupcovi vedľajšieho účastníka bol doručený návrh spolu s prílohami. Na tomto základe, po preštudovaní zaslaného materiálu podal právny zástupca vedľajšieho účastníka vyjadrenie vo veci, ktoré obsahovalo právny rozbor prejednávanej veci, kde tento účastník poukázal na rozpor dojednaných úrokov z úveru s dobrými mravmi, namietal nesprávny údaj o RPMN, ktoré skutočnosti v konečnom dôsledku taktiež viedli k neúspechu žalobcu v spore. Teda ak pri posudzovaní jednotlivých úkonov právnej služby vedľajšieho účastníka sa posudzuje ich účelnosť ako vlastnosť, ktorá sleduje naplnenie cieľa, súd je toho názoru, že oba úkony právnej služby boli účelné. Ich cieľom bola pomoc žalovanému ako spotrebiteľovi a zlepšenie jeho procesného postavenia v spore.

Súd poukazuje na obdobný názor vyslovený napríklad v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 13Co/253/2012 zo dňa 25.9.2012, Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co/69/2012 zo dňa 05.12.2012, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16Co/94/2012 zo dňa 28.06.2012, Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 3Cob/226/2012 zo dňa 20.11.2012, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7Co/194/2012 zo dňa 31.08.2012.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.